

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 98/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Romanom Henčelom, advokátom, Gustáva Švéniho 8, Prievidza, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/38/2020-305 z 27. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 17Co/38/2020-305 z 27. mája 2021. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) sa na Okresnom súde Prievidza domáhal proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplattenia sumy 1 702,32 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody. O podanej žalobe rozhodol okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 5C/114/2015-176 zo 7. februára 2018 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a sťažovateľovi priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Na základe odvolania žalobcu krajský súd rozsudkom č. k. 17Co/133/2018-205 z 30. mája 2019 rozhodol tak, že vo výroku I rozsudok okresného súdu v časti uplatňujúcej si škodu za obdobie roku 2013 zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo výroku II rozsudok okresného súdu

vo zvyšnej časti, t. j. v časti uplatňujúcej škodu za obdobie od 21. januára 2015 do 30. septembra 2015, potvrdil.

4. Následne okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 5C/114/2015-270 z 20. januára 2020 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného (sťažovateľa) povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1 702,32 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 1. júna 2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 12,56 %. V poradí druhý rozsudok okresného súdu bol následne potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu z 27. mája 2021. Krajský súd zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

5. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/362/2021 z 26. októbra 2023 dovolanie odmietol a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo účinky právoplatnosti 1. decembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľa s obsahom v poradí druhého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu, pričom sťažovateľ je toho názoru, že v konaní dostatočne preukázal predloženými dôkazmi, že celý spor o zaplatenie údajnej škody bol len umelo vykonštruovaný zo strany žalobcu, ktorý je bratom bývalej partnerky sťažovateľa a podielovej spoluvlastníčky vozidla [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vozidlo“), ako pomsta za to, že okresný súd v konaní o určenie vlastníctva k vozidlu nerozhodol, že vozidlo je jej výlučným vlastníctvom, ale prikázal ho do podielového spoluvlastníctva sťažovateľa a pani [REDAKOVANÉ] (ďalej len „podielová spoluvlastníčka“). Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd označil tieto jeho tvrdenia za právne irelevantné.

7. Sťažovateľ je toho názoru, že v súdnom konaní riadne preukázal, že podielová spoluvlastníčka nemala skutočný záujem o vozidlo, a preto sa nezakladá na pravde tvrdenie krajského súdu, že sťažovateľ jej znemožnil užívať spoločné vozidlo, a preto si musela vozidlo požičať za odplatu. Nezáujem podielovej spoluvlastníčky bol zároveň deklarovaný aj tým, že práve z dôvodu konania na jej strane bolo vozidlo dočasne nespôsobilé na prevádzku na pozemných komunikáciách, keďže podielová spoluvlastníčka neuhradila zákonné poistenie za vozidlo a následne mu prepadla technická kontrola. Sťažovateľ v konaní pred okresným súdom argumentoval, že podielová spoluvlastníčka týmto konaním porušila všeobecnú prevenčnú povinnosť zakotvenú v § 415 Občianskeho zákonníka. Ten, kto danú povinnosť nedodrží, nemá právo na náhradu škody, resp. nemá nárok na náhradu škody v celom rozsahu.

8. Sťažovateľ považuje za absurdné a nelogické, aby podielový spoluvlastník, ktorý prejavuje absolútny nezáujem o spoločnú vec, uspel na súde o náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že si musel rovnakú vec požičať. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, ktorého následkom by bol vznik škody. Žalobca v konaní predkladal dôkazy a uvádzal tvrdenia, ktoré sa neskôr ukázali ako nepravdivé.

9. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd postupom, ktorý vyústil do vydania v poradí druhého rozsudku, a krajský súd svojím postupom, ktorý vyústil do vydania napadnutého rozsudku, mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Za porušenie predmetného práva považuje sťažovateľ aj skutočnosť, že konajúce súdy nevyhodnotili za dôverné a hodnoverné, že žalobcom predložené dôkazy časovo nekorešpondujú a museli byť dodatočne vyrobené.

10. Sťažovateľ sa rovnako domnieva, že bolo porušené aj jeho vlastnícke právo ako podielového spoluvlastníka, ktorý mal rovnaký vlastnícky podiel k vozidlu ako právna predchodkyňa žalobcu, a teda mal k vozidlu aj rovnaké práva a povinnosti. Taktiež v konaní pred okresným súdom a krajským súdom údajne nebola rešpektovaná rovnosť účastníkov konania vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie práva na ochranu vlastníctva (čl. 20 ods. 1 ústavy), ako aj čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom vydaným krajským súdom v poradí druhom odvolacom konaní. Zo sťažnostnej argumentácie je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí s výsledkom sporu vedeným pred všeobecnými súdmi po čiastočnom zrušení v poradí prvého rozsudku okresného súdu, teda s právnymi závermi vyjadrenými v poradí druhom rozsudku okresného súdu a v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorým dané rozhodnutie okresného súdu v plnom rozsahu potvrdil. Sťažovateľ spochybňuje posúdenie a vyhodnotenie ním predložených dôkazov a následne prijaté právne závery súdov, ktoré sú uvedené v príslušných rozhodnutiach.

12. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom uvedeného princípu je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Ústavný súd je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný dôvodmi a rozsahom ústavnej sťažnosti.

14. Z uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol predmetom súdneho prieskumu v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľa, pričom námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti a dovolaní obsahovo korešpondujú. Ústavná sťažnosť nesmeruje proti uzneseniu dovolacieho súdu a sťažovateľ s jeho dôvodmi nepolemizuje. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti fakticky žiada o opakovaný prieskum rovnakých námietok, ktoré boli posúdené dovolacím súdom.

15. Možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozsudok krajského súdu nemožno založiť iba na texte § 124 zákona o ústavnom súde. Ten upravuje iba lehotu na podanie ústavnej sťažnosti aj proti rozhodnutiu, ktoré bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom. Právomoc ústavného súdu na jeho prieskum však vyplýva z § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc zo zásady subsidiarity, platí, že vecný prieskum rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom, je možný v konaní o ústavnej sťažnosti len v rozsahu takých námietok, ktoré nebolo možné uplatniť pred „iným súdom“, ktorým treba rozumieť súd dovolací (IV. ÚS 404/2022).

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nemohol uplatniť v dovolacom konaní. Skutočnosť, že obsahovo totožné námietky sťažovateľa meritórne posúdil najvyšší súd v dovolacom konaní, vylučuje právomoc ústavného súdu na opakovaný prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

17. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu